

vatelka uznána vinnou přečinem předražování dle § 20 č. 1, 2, lit. a) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká dle § 14 zák. o soudech lichevních ze dne 17. října 1919 čís. 567 sb. z. a n., že soud lichevní nebyl pro tuto záležitost soudem příslušným, poněvadž nařízení z 11. listopadu 1919 čís. 596 sb. z. a n., jímž se u provedení § 1. odst. 2 cit. zák. o soudech lichevních stanoví meze příslušnosti těchto soudů, se nezmiňuje o tom, že by soudům lichevním podléhaly trestní činy uvedené v cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. Ustanovení § 30 cit. zák. o soudech lichevních, které se uvádí jako doklad pro mínění opačné, má prý pouze ten smysl, že příslušnost soudů lichevních u činů spáchaných po 28. říjnu 1918, ale před 7. listopadem 1919, nastává jen tenkrát, bylo-li v těchto trestních činech pokračováno za platnosti nových zákonů lichevních. Mimo to poukazuje stížnost na § 219 tr. ř., z něhož dovozuje, že na příslušnosti soudní, založené právoplatným dáním v obžalobu, nesmí se ničeho změnit do skončení řízení. Stížnost není oprávněna. Dle § 1 lit. a) nař. vlády ze dne 11. listopadu 1919 čís. 596 sb. z. a n. jsou přikázány pravomoci soudů lichevních trestní činy proti zákonům o lichvě ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. a proti § 33 nař. ze dne 27. června 1919 čís. 354 sb. z. a n. (poslední příslušnost mlčky odpadla změnou §§ 33, nastalou nařízením ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n.). Přes to, že citované nařízení čís. 596 sb. z. a n. se výslovně nezmiňuje o cís. nařízení ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., dlužno za to míti, že trestní činy proti němu spáchané přísluší pravomoci soudů lichevních. Článek I. cit. zákona o lichvě prohlašuje, že ustanovení cís. nařízení se zrušují jen, pokud odporují ustanovením nového zákona. Pokud jim neodporují, zůstávají v platnosti na dále. Dle čl. IX. uvoz. zák. k tr. zák. dlužno zkoumati, které z trestních ustanovení jest mírnějším. § 30 zák. čís. 567 sb. z. a n. výslovně přikazuje trestní činy, spáchané před 7. listopadem 1919, jichž skutková podstata i vedle zákona čís. 568 sb. z. a n. zůstala táž, jak je vymezena v cís. nař. čís. 131 z r. 1917, soudům lichevním, pokud nedošlo k rozhodnutí první stolice, při čemž jsou ovšem tyto soudy povinny, až na výjimku, stanovenou v § 25 zák. čís. 567 sb. z. a n. použití mírnějších trestů cís. nař. Nařizuje-li zákon čís. 567 sb. z. a n. v § 30, by věci v první stolici dosud nerozhodnuté bez ohledu na to, v jakém stadiu řízení v první stolici se nalézají, byly přikázány soudům lichevním, nemůže se stížnost s úspěchem odvolávací pro své mínění na ustanovení § 219 tr. ř., které ostatně pouze stanoví, že nelze již bráti v odpor příslušnost soudu trestního, jež byla stanovena právoplatně buď v obžalovacím spise anebo v rozhodnutí o námitkách proti němu.

Čís. 245.

Odevzdávání padělaných peněz k poštovní dopravě jest dokonáným přečinem dle § 4, poslední odstavec zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. srpna 1920, Kr II 71/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Františka W. do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 7. února 1920, jímž byl uznán vinným přečinem podle § 4 posledního odstavce zákona ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n. mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku ve směru objektivním nesprávnost odsouzení dle posledního odstavce § 4 zákona ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n., poněvadž v odevzdávání peněz poštovnímu úřadu na poštovní poukázku nelze shledati ku skutkové podstatě vyžadovaného udávání, ježto poštovní úředník dle svých předpisů jest povinen, by bankovky zkoumal a falešné vyloučil, a tím zcela vyhověno by bylo účelu zákona, by oběh peněz vyloučením falsifikátů byl chráněn. Než účelem odevzdávání peněz poštovnímu úřadu není, by falešné peníze byly z oběhu vyloučeny, nýbrž, by peníze cestou poštovního úřadu dostaly se do oběhu. V tom však právě záleží udávání peněz ve smyslu shora uvedeného zákona, při čemž vyplývá již z výrazu »udávání«, že netřeba, by peníze skutečně do oběhu se dostaly. Pakliže tedy skutečně poštovní úředník, šetře uložené mu opatrnosti, falešné peníze jako takové pozná a zadrží, zabrání ovšem touto jaksi policejní službou, by se škoda, již i trestní ustanovení zákona mají čeliti, nestala, avšak pro skutkovou podstatu »udávání«, již pokusem odevzdati falešné peníze poště vyčerpanou, a tudíž pro skutkovou podstatu dokonaneého přečinu dle posl. odst. § 4 zák. jest okolnost tato bezvýznamnou.

Čís. 246.

Odmítnutí zakročení úřední osoby způsobem neurázlivým, nespadá pod ustanovení § 312 tr. z. Spadá sem však výraz »rakušáctí četníci«.

(Rozh. ze dne 4. září 1920, Kr I 225/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl částečně zmateční stížnosti obžalovaného Karla H. do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. března 1920, pokud jím byl uznán vinným přestupkem proti veřejným zařízením a ústavům podle § 312 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a obžalovaného sprostil obžaloby, pokud jde o urážku spáchanou na Josefu B., jinak však zmateční stížnost zavrhl.

Důvody:

Výrok obžalovaného Karla H. pronesený dne 8. září 1919 vůči Josefu B-ovi, přísežnému polnímu hlídači a ponocnému »Vám do toho nic není« nesnižuje nikterak vážnost úředního postavení Josefa B-a, nýbrž odmítá pouze jeho zakročení snad neprávem, ale způsobem neurázlivým. Nelze tedy podřaditi těchto slov pod ustanovení § 312 tr. z. V tomto bodě tedy jest dán důvod zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. a bylo zmateční stížnosti